Prieš tūkstančius metų Vedų kultūra klestėjo plačioje teritorijoje, į kurią įėjo šiuolaikinės Indijos, pietryčių Azijos, Pakistano, Afganistano, Irano ir kitų Azijos kraštų žemės. Jas valdė vienas imperatorius, ir jam pakluso visi mažesnių viso šio regiono karalysčių valdovai. Viršiausią imperatoriaus valdžią kiti valdovai pripažino arba dėl jo dorybių bei nuopelnų, arba nusilenkdami jo karinei galiai. Imperatorius žiūrėjo, kad jo valdose viešpatautų taika ir gerovė. Geriausieji iš imperatorių buvo ne tik karingi valdovai, bet ir labai dievoti, dvasiškai išprusę žmonės, Aukščiausiojo Viešpaties garbintojai. Ir paprastai visą laiką, kol būdavo valdžioje, jie nenuvildavo savo valdinių. Imperatoriui ar kuriam kitam valdovui mirus, sostas valstybės patarėjams pritariant atitekdavo jo vyriausiam sūnui. Aukšta kilmė ir geras dvasinis pasirengimas paprastai lemdavo, kad sosto įpėdiniai buvo labai garbingi ir taurūs žmonės. Taigi socialinės sistemos pagrindą anuomet sudarė stipri monarchinė valdžia, prie kurios vairo buvo dorovingi valdovai, griežtai paisę religijos normų ir nesitaikstę net su menkiausiais Dievo įstatymų pažeidimais. Tokioje dvasiniais pagrindais organizuotoje visuomenėje žmonės gyveno taikiai ir laimingai.

Tuometinė socialinė sistema varnašrama-dharma vyraujantį vaidmenį visuomenėje išlaikė ištisus tūkstantmečius. Visuomenė gyveno vadovaudamasi Vedų literatūra - šventraščiais, į kuriuos sudėtos Paties Aukščiausiojo Viešpaties lūpomis paskelbtos žinios. Dvasiniai visuomenės vadovai buvo šventieji, brahmanai; jie mokė kitus visuomenės narius laikytis Dievo įstatymų. Valstybės valdovai vykdė mokytų brahmanų nurodymus, ir visa visuomenė buvo patenkinta jų valdymu.

Vedų visuomenės gyvenimas buvo grindžiamas ištikimybe Dievo įstatymams, kuriuos skelbė Vedų raštai ir kuriuos gerai išmanė dievoti brahmanai ir valdovai. Priešingai, nei šiuolaikinėse socialinėse sistemose, tais laikais žmogaus sukurtų įstatymų beveik nebuvo, nors esant būtinam reikalui ir brahmanams pritariant valdovas skelbė dekretus. Valdovas tarėsi su brahmanais, kurie padėdavo jam derinti savo veiklą su šventraščių įteisintomis normomis. Teisinis pagrindas tuometiniam visuomenės gyvenimui reguliuoti buvo "Manu-samhita", žmonių giminės pradininko Manu įstatymų knyga. Brahmanai, patardami valdovui, rėmėsi ir kitomis analogiškomis teisės knygomis, dėstančiomis valstybės valdymo principus, o valdovai diegė šiuos principus gyvenime žinoma, atsižvelgdami į konkretų laiką, vietą, aplinkybes ir neprasilenkdami su sveiku protu.

Iš esmės pats svarbiausias vaidmuo Vedų laikų visuomenėje teko brahmanams, kurie mokė valdovus ir kitus visuomenės narius, kaip, nuosekliai laikantis Viešpaties nurodymų, siekti žmogiškosios būties idealo. Žinias brahmanai gaudavo iš mokinių sekos, t.y. dvasinių mokytojų, tęsiančių iš savo pirmtakų perimtą laiko nepaliestą tradiciją. Kitaip sakant, vienas brahmanas studijavo Vedų raštus vadovaujamas kito brahmano, kuris imdavosi dvasinio mokytojo

vaidmens ir ruošė jį dvasiniam gyvenimui. Dvasiniu mokytoju gali vadintis tas, kuris suvokė Vedų esmę, gyvena pagal jų mokymą ir todėl gali mokyti to paties kitus. Taip Vedų mokymas, perduodamas vieno dvasinio mokytojo kitam, nenutrūkstama grandine keliauja per amžius nepakeistas ir neiškraipytas. Ši sistema vadinama mokinių seka. Dvasiniam mokytojui pasitraukus iš šio pasaulio, mokinys, kaip mokinių sekos tradicijų perėmėjas, pats tampa dvasiniu mokytoju ir padeda dabar jau savo mokiniams suvokti Vedų prasmę ir siekti dvasinio tobulumo.

Kadangi visuomenė Vedų laikais turėjo puikius mokytojus apsišvietusius bei dievotus brahmanus ir sumaniai besitvarkančius valdovus, - žmonės tada buvo viskuo patenkinti. Jie turėjo visa, kas būtina gyventi ir tobulėti, o karinė valdovo galia saugojo ramybę. Tokiais pagrindais organizuota Vedų visuomenė gyvavo daugelį tūkstantmečių.